

มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

วชิราในอดีต

ผศ.สมัย วิถีรุ่งโรจน์

วชิราในปัจจุบัน

SONGKHLA RAJABHAT UNIVERSITY

วชิราในอดีต

ผศ.สมัย วิถีรุ่งโรจน์

วชิราในปัจจุบัน

“วชิรา” คือ ชุมชนที่มีผู้คนอาศัยหนาแน่นแห่งหนึ่งในตำบลบ่อทราย อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา ถนนที่เป็นสายหลักของวชิรา คือ ถนนทะเลหลวง ที่เรียกว่า “วชิรา” เพราะผู้คนใช้เรียกตามชื่อของโรงเรียนวชิรานุกูล ซึ่งได้ตั้งและเปิดสอน ตั้งแต่ ปี พ.ศ. 2478 โดยขุนพจนกิจพิศาล ได้มีดำริให้ นายสุเมธ สุนทรรัตน์ ซึ่งเป็นเจ้าของโรงเรียนสอนภาษาอังกฤษเอกชน ได้เปิดรับนักเรียนที่ล้นมาจากโรงเรียนมหาวชิราวุธ ในครั้งนั้นเปิดสอนเฉพาะนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เท่านั้น ต่อมาคงจะมีนักเรียนที่ต้องการเรียนมากขึ้น โรงเรียนวชิรานุกูล จึงได้ขยายเพิ่มมากขึ้น จนกลายเป็นโรงเรียน

เอกชนที่มีขนาดใหญ่ที่สุดในอำเภอเมืองสงขลาทั้งในอดีตและปัจจุบัน ซึ่งนอกจากจะรับนักเรียนมัธยมสายสามัญแล้ว ยังรับนักเรียนสายอาชีพ ระดับ ปวช. และปวส. โดยให้ชื่อใหม่ว่า โรงเรียนวชิราโปลีเทคนิค รวมอยู่ในบริเวณ เดียวกัน

คุณพ่อของดิฉันเคยเล่าว่า เดิมบริเวณนั้นเรียกว่า “สวนใหญ่” ดิฉัน เองยังไม่เคยได้ยินว่าบริเวณนั้นเรียกสวนใหญ่ ตั้งแต่จำความได้ แต่เราจะ เรียกบริเวณนั้นรวม ๆ กันว่า “นอกสวน” เพิ่งได้ยินคุณพ่อบอกเมื่อดิฉันถาม ถึง และตั้งใจจะบันทึกเรื่องราวของ “วชิราในอดีต” ไว้กันลืม เพราะบริเวณ นั้นมีประวัติศาสตร์ที่น่าสนใจหลายเรื่อง ทั้งที่เกี่ยวกับบ้านเมือง และที่เกี่ยวกับ ตัวดิฉันเอง

บริเวณ “สวนใหญ่” คงจะเริ่มตั้งแต่บริเวณหลังวัดโพธิ์ปฐมาวาส พวกเราจะเรียกหน้าวัดโพธิ์ปฐมาวาส คือ ด้านถนนไทรบุรี (สายกลาง) ส่วน ด้านหลัง คือ ถนนรามวิถี สมัยนั้นแน่นอนยังไม่มียานพาหนะเพื่อการเกษตรและ สหกรณ์ ไม่มีวิทยาลัยอาชีวศึกษาสงขลา ไม่มีบ้านเรือน จะเป็นที่โล่งและค่อย ๆ มีป่าเสม็ดหนาแน่นขึ้นไปเรื่อย ๆ จนถึงชายทะเล ถนนในสมัยนั้นก็แค่เป็นเพียง ทางเดินเท้าที่มีดินร่วนปนทราย ทุกก้าวเดินเท้าจะจมดินซึ่งเดินลำบาก ดินนั้น สีดำแล้วค่อย ๆ มีทรายขาวปนจนถึงชายทะเล

“นอกสวน” เป็นที่ ๆ ดิฉันประทับใจมากแห่งหนึ่งในวัยเด็ก เพราะ ตั้งแต่บริเวณวิทยาลัยอาชีวศึกษาสงขลาในปัจจุบัน จะเป็นที่โล่งไม่มีบ้านเรือน และจะมีรางรถไฟอยู่ สถานีรถไฟตั้งอยู่ที่ตลาดรถไฟหรือตลาดหน้าวันอาทิตย์ ในปัจจุบัน ดูเหมือนว่าปัจจุบันก็ยังมียังมีร่องรอยรางรถไฟให้เห็น แม้จะมีบ้านเรือน ปลุกคร่อมอยู่รถไฟสมัยนั้นจะแล่นไปหาดใหญ่ในช่วงเช้ามืดเพื่อพาแม่ค้าพ่อค้า หรือผู้คนไปทำธุระที่หาดใหญ่ ถัดจากรางรถไฟไปนิดเดียวจะมีบ้านหลังคา มุงจากอยู่สองสามหลังจำได้ว่าคุณลุง ซึ่งเป็นพี่ชายของคุณพ่ออาศัยอยู่กับคุณป้า ไม่มีลูกด้วยกัน แต่รับเลี้ยงเด็ก โกลั ๆ บ้านคุณลุงจะมีสวนแตงโมของคุณปู่ที่ ปลุกไว้กินมากกว่าชาย จำได้ว่าแตงโมของคุณปู่กรอบอร่อยมาก รับรองว่า ไม่มีสารพิษแน่เพราะคุณปู่ใช้ปุ๋ยเปลือกกุ้งแห้งและมูลวัว เมื่อคุณพ่อพาพวก เราไปสวนแตงโมในตอนเย็น ๆ จะได้เห็นรถไฟแล่นกลับจากหาดใหญ่ พวกเรา 5 พี่น้องจะต้องตื่นเต้นใจ โบกไม้โบกมือให้กับรถไฟเป็นประจำ คุณพ่อมาช่วยรถหน้า

และใส่ปุ๋ยให้ต้นแดงโม พวกเรามากถูกห้ามไม่ให้เข้าไปในบริเวณที่มีต้นแดงโม เพราะกลัวว่าจะไปข้ามหรือเหยียบ “ย่านแดง หรือ เถาแดงโม” จะทำให้ต้นแดงโมเหี่ยวเฉาตาย แต่พวกเรามากตอบว่าจะระมัดระวังได้ ดินชั้นขอบเข้าไปและทำตามที่ผู้ใหญ่เขาทำ คือใช้นิ้วคีตลูกแดงโมที่เห็นว่าลูกแดงโมโต แต่ดินชั้นจะคีตทุกลูกไม่ว่าใหญ่หรือเล็กเห็นเมื่อไหร่ก็จะคีตเมื่อนั้นและสามารถเรียนรู้ได้ว่า ถ้าเสียงที่คีตดังแบบใดแดงโมจึงจะสุข หรือยังไม่สุข ถ้าสุขคุณพ่อจะตัดมาให้เราได้ลิ้มรสแดงโมที่แสนอร่อย ทั้งหวานทั้งกรอบ

จากสวนแดงโมเดินไปเรื่อย ๆ สองข้างทางจะเป็นป่าเสม็ด คุณพ่อเล่าว่าสมัยที่เป็นวัยรุ่นบริเวณนั้นไม่มีผู้ใดอาศัย นอกจาก “ลุงดำกับภรรยา” ที่เกือบไม่มีจุกให้เห็น เนื่องจากถูกริตสีดวงกิน หน้าตาคงไม่น่ามองเท่าไร แต่ลุงดำใจดี บ้านลุง ดำหลังเตี้ยวยู่ท่ามกลางดงเสม็ด กะว่าประมาณก่อนถึงโรงเรียนวชิราวุฒุกุลหรือบริเวณโรงเรียนวชิราวุฒุกุลปัจจุบัน (ไม่แน่ใจ)

ถัดจากข้างลุงดำ เดินลงไปใกล้ชายทะเล จะมี “หลาข้างสี” หรือ “ศาลาสังกะสี” ที่เรียกอย่างนั้นคงพอเดาได้ว่า เป็นศาลาที่มุงด้วยสังกะสี คุณพ่อเสริมว่า ฝาที่กั้นสังกะสีด้วย ที่บริเวณนี้กะว่าน่าจะเป็นบริเวณของโรงเรียนวชิราวุฒุกุลติดกับบริเวณทหารเรือในปัจจุบัน

“ศาลาสังกะสี” มีเรื่องเล่าที่น่าตื่นเต้น และชวนหวาดเสียว เพราะเป็นที่ ๆ ทางการใช้เป็นที่ประหารนักโทษ แต่คุณพ่อเล่าว่า เดิมทีที่ประหารนักโทษอยู่บริเวณวิทยาลัยอาชีวศึกษาสงขลาแต่เมื่อผู้คนได้สร้างบ้านใกล้เข้าไปทางการจึงย้ายไปใช้บริเวณทหารเรือแทน โดยสร้างศาลาสังกะสีเป็น จุดพักชาวบ้านส่วนใหญ่ไม่กล้าเดินเข้าไปใกล้เพราะกลัวผี เพราะที่นั่นไม่ใช่เป็นที่ฝังเฉพาะศพนักโทษเท่านั้น แต่ชาวบ้านยังนำศพญาติพี่น้องไปฝังบริเวณนั้นด้วย มีทั้งศพที่ใส่โลง และศพที่ใส่โอ่ง

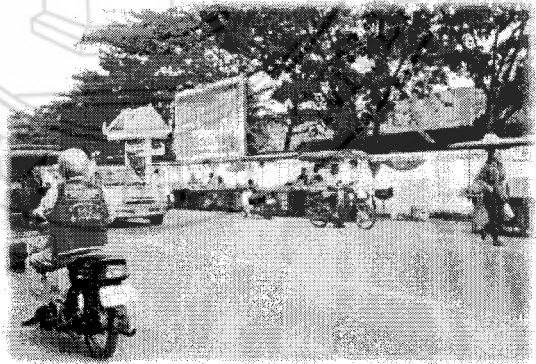
คุณลุงพี่ชายอีกคนหนึ่งของคุณพ่อ เคยเดินไปบริเวณนั้น และเหยียบเอาหลุมศพที่มีโลงแบบคนจีน เมื่อเห็นเป็นโลงจีนก็วิ่งหนี แต่พอตกกลางคืนมีอาแป๊ะไปต่อว่าและชูว่า “ถ้าไม่กลับไปฝังศพอ้าวให้ตีเหมือนเดิมจะมาหักคอ” รุ่งอีกวันคุณลุงต้องชวนพรรคพวกไปช่วยฝังศพให้ใหม่เรื่องนี้คุณลุงมาเล่าคุณพ่อจะเท็จจริงแค่ไหนไม่ยืนยัน

คุณพ่อเองก็ไม่น้อยหน้า ก็เล่าให้ดิฉันฟังว่า คุณพ่อจูงวัวชนของคุณตาไปออกกำลังในช่วงหัวรุ่ง เมื่อเดินใกล้ศาลาสังกะสี ก็ใจชื้นขึ้นเพราะเห็นคน

มาเดินชายทะเลมากมาย จึงรีบไล่วัวให้รีบเดินไปใกล้แต่ที่ไหนได้ เมื่อเดินไปถึงบริเวณที่เห็นคน ก็ไม่พบแม้แต่รอยเท้าคน จึงยังไล่วัวให้วิ่งเร็วขึ้นอีกเท่าตัวที่จริงดิฉันไม่อยากจะเล่าเรื่องนี้เลย เพราะพิสูจน์ไม่ได้ แต่เมื่อคุณพ่อเล่ามา ดิฉันก็จำต้องเล่าไป ผู้ใดจะเชื่อหรือไม่เชื่อก็ไม่บังคับกัน

ดิฉันสนใจเรื่องการประหารนักโทษมากกว่า ว่าเขาประหารกันอย่างไร เคยให้คุณพ่อเล่าให้ฟังบ่อย แต่ตอนนั้นไม่ได้ตั้งใจฟังจริงจัง และเพิ่งมาให้เล่าอีกครั้งเมื่อดิฉันต้องการจดบันทึกเรื่องราวเหล่านี้ และการเล่าคราวนี้ดิฉันจะถามย้ำทุกตอน

“การประหารนักโทษ” เมื่อนักโทษถูกตัดสินประหารชีวิต และเมื่อถึงวันประหาร ผู้คุมจะพา นักโทษไปที่ศาลาสังกะสี แล้วเลี้ยงอาหารอย่างดี ให้กินจนอิ่มหน้า (ใครจะกินลงวะ เมื่อรู้ว่าประเดี๋ยวจะถูกฆ่า) สมมุติว่ากินอิ่มแล้ว หรือ ไม่อยากจะกินอีก ผู้คุมจะพานักโทษมานั่งอย่างนั่งขัดสมาธิ พนมมือในมือมีดอกไม้รูปเทียน หลังฟังหลักและมัดแน่น จะขุดหลุมลึก สำหรับเตรียมฝังมีเพศฆาต 2 คน อยู่ด้านหลัง 1 คนและด้านหน้า 1 คน คนหน้าจะเป็นคนร้ายรำเพลงดาบให้นักโทษดูจนเพลิน คนหลังจะเป็นผู้ลงมือฟันด้วยดาบอันคมกริบ แต่ถ้าเกิดฟันไม่ขาด คนข้างหน้าจะซ้ำอีกครั้งจนคอขาด แล้วเลียดาบตีเมล็ด เพฆฆาตต้องตีเมล็ดที่ดาบทุกคน ไม่เช่นนั้นเชื่อว่าจะเป็นบ้าตายพยายามถามว่าทำไมบ้า คุณพ่อก็ให้เหตุผลไม่ชัดเจน แต่เป็นไปในลักษณะที่ถูกผีนักโทษตามหลอกหลอนจนเป็นบ้า เป็นความเชื่อทางเพฆฆาตไม่เกี่ยวกับเรา จากนั้นจะเอาศพลงฝัง กลบทรายให้แน่น เพราะถ้าไม่ลึกไม่แน่น เมื่อศพพองอืดก็สามารถดันทรายขึ้นมา พวกสุนัขก็จะมาคุ้ยแทะกินได้

มีนักโทษคนหนึ่งที่น่าสนใจ เป็นโจร คุณพ่อเล่าว่า แม้เพฆฆาตจะลงดาบฟันก็ครั้งก็ฟันไม่เข้าคือ

ไม่ระคายผิวเลย จนนักโทษยอมคายสิ่งที่อมอยู่ทิ้งไป จากนั้นเพชรฆาตก็ฟันคอขาด นี่ก็เป็นเรื่องเหลือเชื่อจริง ๆ

เรื่องศาลาสังกะสี ดิฉันไม่ทันหกรอก แต่เชื่อว่าเป็นเรื่องจริง เพราะในสมัยดิฉันมีอายุอยู่ในวัยรุ่น พวกเราเด็ก ๆ ที่เป็นเพื่อนกันทั้งหญิงและชาย มักจะเที่ยวชายทะเลกันบ่อย (ไม่มีศูนย์การค้าให้เดิน) เราจะเห็นหลักฐานที่สำคัญว่าบริเวณนั้นเป็นที่ฝังศพของคนแน่นอน เพราะบนพื้นทรายขาวจะมีเศษกระดูกป่น ๆ ปนอยู่กับทราย บางครั้งเพื่อนผู้ชายหายเข้าไปในป่าเสม็ด แล้วออกมาพร้อมกับกระดูกแขน หรือขา (ไม่แน่ใจ) ยังเป็นท่อนยาว ๆ อยู่เอามาไล่หลอก มีผลทำให้พวกเราผู้หญิง วิ่งหนีกันกระเจิง บางครั้งพวกเรายังพบแผ่นกระโหลก หรือกระดูกขากรรไกร ซึ่งก็วิ่งหนีเช่นกัน ดังนั้นถ้าเล่นซ่อนหากันในดงเสม็ด ต้องชวนเพื่อนไปแอบอยู่ใกล้ ๆ กัน

ในป่าเสม็ดก็มีเรื่องน่าสนใจอีกมาก เสม็ดที่มีปรากฏบริเวณนี้มี 2 พันธุ์คือ เสม็ดขาว ที่มีเปลือกสีขาวและดอกสีขาว เก็บดอกมาขายแม่ค้าขายย่า ลำต้นใช้ทำฟืน ส่วนอีกพันธุ์คือ เสม็ดซุน จะมีเปลือกสีออกแดงน้ำตาล ดอกไม่นิยมกิน แต่จะกินเม็ดเล็ก ๆ ที่ออกเป็นพวงขาวและยอดเสม็ดจิ้มน้ำพริกอร่อย ส่วนเปลือกที่ลำต้นเสม็ด จะนำมาทำ “หมัก” คือ เอาเปลือกมาทุบ แล้วแช่น้ำหลายคืน น้ำน้ำที่มีสีแดง น่าจะเป็นสีน้ำตาลเข้มมากกว่า มาหมักย้อมโพงพางจะทำให้โพงพางมีความทนทาน คุณปู่และคุณพ่อเคยมีเรือ ไปชื่อ “หมัก” นำมาขายต่อเดี๋ยวนี้โพงพางทำด้วยเชือกไนลอน “หมัก” จึงไม่จำเป็นอีก

นอกจากนี้ในป่าเสม็ด ยังมี “เห็ดเหมีด” เป็นเห็ดที่ขึ้นบริเวณใต้ต้นเสม็ด ซึ่งชอบขึ้นที่ชื้น ๆ ด้วย น่าจะช่วงหน้าฝนมีมาก ดิฉันเองเคยเก็บเห็ดเหมีดนำมาต้มให้หายขม กินกับน้ำพริกมะขามอร่อยจริง ๆ ด้วย

ในป่าเสม็ดยังมี “หิวมันทราย” หัวเล็ก ๆ เท่าหัวแม่มือ หาได้ง่าย เพราะจะมีต้นขึ้นมาให้เห็น พวกเราก็มุดลงไปไม่ลึก ก็จะได้มันทรายที่มีลักษณะเหมือนมันแกว ปอกเปลือกแล้วกินได้เลยหาไป กินไป สนุกอยากบอกใครเชิญ คุณย่าเคยนำหิวมันทรายมาผานบางแล้วฉาบน้ำตาล ดิฉันไม่เคยกิน เรื่องนี้คุณพ่อเล่ามาและที่หาได้ง่ายเหมือนกันในป่าเสม็ด คือ “ลูกเหมะรุ” (อ่านพยัญชนะควบทั้งสามตัวพร้อมกัน) เป็นปุยแข็งสีม่วงดำ กินแล้วปากจะมีสีม่วงดำ แล้วแต่กินมากกินน้อย ตามด้วย “ลูกโทะ” มีรสหวาน ๆ เหมือนกัน กินได้อร่อย เป็นเพราะไม่มีอย่างอื่นให้กิน สังเกตว่าในปัจจุบัน แม้เห็นก็ไม่คิดอยากจะทำกินอีก

พวกเราเดินทางของกินกันมาเรื่อย ๆ จนเดินทางถึงชายทะเล เล่นน้ำ โต้คลื่น (ลูกเล็ก ๆ) ไล่ปลูม จนเมื่อ ก็ลองมาหา “หอยเสียบ” กันบ้าง การหาหอยเสียบเป็นการฝึกความว่องไว เพราะเมื่อคลื่นซัดขึ้นมา จะมีหอยเสียบปรากฏตัวมากมาย และมันจะฝังตัวในทรายเร็วมาก พร้อมกับคลื่นลูกใหม่ก็จะมาเร็วเช่นเดียวกันพวกเราจะต้องรีบเก็บมันขึ้นมาก่อนมันจะฝังทราย บางครั้งกำลังเก็บตัวหนึ่ง ตากก็ต้องคอยดูว่าหอยเสียบตัวอื่น ๆ อยู่จุดใด เพื่อตามเก็บได้อีก เมื่อคลื่นซัดขึ้นมาใหม่ก็จะเริ่มเก็บใหม่ ได้หอยเสียบมามาก พอก็อาจจะนำมาแช่น้ำก่อน เพื่อให้หอยคายดินคายทรายออกมา แล้วนำไปแช่น้ำเกลือหรือน้ำปลาก็วันจำไม่ได้แล้ว อาจจะ 4-5 วัน จากนั้นนำมากินกับข้าวร้อน ๆ หรือนำมาเป็นออเดิร์ฟได้ แต่อาจจะกินไม่เต็มปากเต็มคำ เพราะตัวมันเล็ก ๆ หรือบางคนหาหอยเสียบได้ก็นำมาผัดน้ำมัน อร่อยไปอีกแบบ เพราะมีทรายปนด้วย

ถ้าวันใดได้ไปชายทะเลช่วงเช้า เล่นน้ำที่อุณหภูมิต่ำแต่ต้องรำคาญกับ “กุ้งฝอย หรือ กุ้งเคย” ที่นำมาทำกะปิ มันจะติดถูกเอาแขนขาแสบ ๆ คัน ๆ นำรำคาญ จึงเป็นเหตุจูงใจให้พวกเรานัดหมายเอาผ้าถุงเก่า ๆ มาดักพวกกุ้งฝอยได้เป็นถัง ๆ นำไปให้พ่อแม่ต้มหวาน หรือผัด ถ้ามาก ๆ ก็ทำกะปิ แต่ต้องล้างทรายออกให้หมดจะได้กินเพลิน ไม่เคี้ยวเอาทราย ซึ่งทำให้เกิดอาการเสียวฟันได้ ต้องระวังให้มาก

บริเวณชายทะเลยังมีสิ่งที่น่าสนใจอีกอย่าง คือ “ไข่เต่า” ที่มีเต่าขึ้นมาวางไข่ตอนกลางคืน มีหลายคนหาไข่เต่า ในสมัยนั้นเต่าเริ่มน้อยแล้ว ดิฉันไม่เคยได้ไข่เต่า อาจจะมีคนพบหลุมไข่เต่าบ้าง แต่ในสมัยคุณพ่อยังหนุ่ม มีพบบ่อย คุณพ่อเคยเดินเหยียบลงในหลุมไข่เต่านับไข่เต่าได้ 101 ฟอง คุณพ่อเก็บไข่เต่า 100 ฟอง เหลือไว้ 1 ฟองฝังไว้ เป็นกตিকা ของพวกเก็บไข่เต่า ซึ่งไม่ว่าจะมีไข่กี่ฟองในหลุม เมื่อเก็บจะต้องเหลือไว้ 1 ฟองเสมอ เพื่อหวังจะได้มีเต่าต่อไป แต่ก็ไม่มีผู้ใดตามดูว่าไข่เต่า 1 ฟอง นั้นจะมีโอกาสเป็นตัวรอดชีวิตลงไปทะเลหรือไม่ นี่เป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เต่าลดน้อยลง ลดน้อยลง จนไม่เหลือให้เก็บไข่ได้อีก

คุณพ่อเล่าว่า เต่าฉลาดมาก ในกรการกลบฝังไข่ของมัน โดยการหลอก ล่อศัตรูที่จะมาทำลายไข่ โดยเฉพาะแต่คนเท่านั้น สุนัขก็เป็นศัตรูตัวสำคัญที่จะมาขุดคุ้ยไข่เต่ากิน ดังนั้นเมื่อเต่าจะวางไข่ก็จะขุดหลุมลึกพอตามความสามารถ

ของมัน เมื่อพร้อมก็จะไขจนหมดห้อง แล้วใช้ทรายกลบฝังให้แน่น โดยการ
ใช้ห้องของมันดินและตบทรายจนแน่น ไม่เฉพาะที่หลุมไข่เท่านั้น แต่เต่าจะใช้
ห้องตบ ๆ ทรายรอบ ๆ หลุมเป็นบริเวณกว้าง ให้ห่างจากหลุมไข่มาก ๆ เพื่อ
หลอกศัตรูไม่ให้เจอหลุมไข่ จากนั้นก็ลงทะเลไป แต่แม้เต่าจะฉลาดอย่างไรก็
ต้องแพ้ความฉลาดของคนวันยังค่ำ

จากนั้นมา บริเวณนั้น ก็ได้พัฒนา จะนานแค่ไหนก็ไม่ได้สังเกต
อาจจะเป็นเรื่องที่ไม่น่าสนใจมากกว่าสิ่งอื่นที่อยู่รอบ ๆ ตัว หรือเป็นเพราะมี
ภารกิจอย่างอื่นที่ต้องทำ ป่าเสม็ดบริเวณนั้นเริ่มถูกทำลายไปเรื่อย ๆ มีการ
สร้างโรงเรียนวชิราวุธกุล มีการสร้างสนามบิน สร้างสถานที่ของทหารเรือ และ
ฝังตรงกันข้ามมีการสร้างศาลเยาวชน วิทยาลัยเทคนิค (สถาบันเทคโนโลยี
ราชมงค) เริ่มมีบ้านเรือนหนาแน่น ผู้คนอพยพเข้ามาอยู่มากขึ้น ชุมชนเริ่ม
คึกคักจอแจ ป่าเสม็ดถูกทำลายร่อยหรอลงทุกวัน และคงจะหมดไปในที่สุด เรื่อง
ราวของอดีตก็ถูกลบเลือน คนรุ่นเก่าหมดไป คนรุ่นใหม่เข้ามาแทนที่ ที่ไม่มี
ผู้ใดจะรู้ว่า “วชิราในอดีต” เป็นอย่างไร

ปัจจุบัน “วชิรา” กลายเป็นชุมชนที่ใหญ่ที่สุดก็ว่าได้ในเมืองสงขลา มี
ถนนทะเลหลวงตัดผ่านกลาง สองข้างถนนมีบ้านเรือนอยู่หนาแน่น และแต่ละ
ฟากถนนแบ่งเป็นซอยถึง 20 ซอย (แต่นำพิศวงที่ ไม่มีซอย 7 และ 8) ถ้าหัน
หน้าไปทางทิศตะวันออกจะมีซอยเลขคี่อยู่ทางซ้ายมือ และซอยเลขคู่อยู่ทาง
ขวามือ จะมีการตั้งชื่อซอย 1 ตั้งแต่ซอยตรงกันข้ามกับโรงเรียนวชิราวุธกุล และ
ทยอยมาเรื่อย ๆ สลับเลขคี่และเลขคู่คนละฟากถนน แต่ละซอยจะเข้าไปลึก ส่วน
ใหญ่จะติดต่อกันถึงกัน ผู้คนที่เข้ามาอาศัยมีทั้งคนสงขลา และคนจากต่างถิ่น
(ดูว่าจะมีปริมาณมากกว่าคนสงขลา) เป็นชุมชนที่มีร้านค้าสองข้างถนน และ
ในช่วงเย็น ๆ จะมีรถเข็นขายอาหารเกือบตลอดสาย สามารถหาซื้ออาหารได้
ทุกอย่างที่อยากจะกิน ผู้คนมากมาย การจราจรติดขัด ผู้ใดที่จะไปธุระแถววชิรา
คงต้องเลือกเวลาที่เหมาะ จะได้ไม่เสียเวลาและไม่เสียอารมณ์ แต่ถ้าหวังจะไป
ลิ้มลองอาหารที่ต้องการก็จะไม่ผิดหวังในช่วงเย็น ๆ

**ดิฉัน ผศ.สมัย วิถีรุ่งโรจน์ ได้บันทึกไว้ (มกราคม 2545) ถ้าผู้ใดมีข้อมูลที่ชัดเจนและ
น่าสนใจมากกว่านี้ ก็ขอให้เล่าสู่กันฟังบ้าง ขอขอบคุณล่วงหน้า**

